

[Clausager.]

gang, og saa er det forstaaeligt, at Folk bliver nervøse og siger: Vi maa gaa til Rigsdagen, der maa gøres noget, for det er dog klogt at lade det og det Arbejde lave herhjemme, selv om det koster lidt mere, i Stedet for at give Arbejdsløshedsunderstøttelse. Det lyder vældig bestikkende, men det er i og for sig galt, det er et Vidnesbyrd om, at man vil beholde den Sygdom, man kunde afskaffe, hvis man var nødt til det. Jeg kan ikke begribe — saa maa man kalde mig Byfjende, Arbejderfjende og Industrifjende, alle de venlige Ord, man har anvendt mod Venstre, specielt mod det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal maa man ogsaa anvende imod mig — jeg kan ikke faa ind i mit Hoved, at der skal gælde een Lov for Landbruget og dets Udøvere og een Lov for de andre Erhverv. Jeg synes, det er urimeligt, jeg synes, man burde trække lige paa samme Hammel i vanskelige Tider og ikke søge at vælte Byrden over paa enkelte Erhverv. I Forvejen bar Landbruget ret godt, Landbruget er med til at trække den indirekte Beskyttelse til Dele af den danske Industri, som løber op i mange Millioner, jeg skal ikke som det ærede Medlem Hr. Geert-Jørgensen nævne 120 Millioner, men mange, mange Millioner, saa jeg har Ret, det kan ingen bestride. Vi trækker, som sagt, godt i Forvejen, skal vi saa have mere? Er det rimeligt, at den Hest, som har mest at trække, skal have endnu kortere Hammel op ad Bakke? Alle de, der har smædet Landbrugets Folk med, at de ikke havde Medfølelse og Barmhjertighed med Industrien, har ikke tænkt paa, at Landbruget i Forvejen trak paa den korte Hammel, de forlangte, at vi skulde trække mere. Naar der er et tungt Læs at trække op ad en Bakke, spænder man ikke den ene Hest fra og sætter den i Bagsmækken, det gør honnette Mennesker ikke, saa giver man dem af Piskan begge to og fremad med dem. Men man havde saa let i de Kredse, hvor man ikke var for at tage den økonomiske Tilpasning, ved at tage hinanden i Haanden og gaa til Rigsdagen og sige: Der maa gøres noget. Man saa den Gang komme baade Arbejdsgivere og Kapitalejere, Ledere og Arbejdere, de fulgtes ad og krævede Hjælp. Kom ikke Skotøjsarbejderne og krævede Told? Dette store Frihandelsparti, Socialdemokratiet, kom og krævede Told, de vilde hellere have Tilskud, men Told kunde ogsaa bruges, hvis det kneb, de vilde have Hjælp paa en eller anden Maade. Men jeg siger: Hele denne Form for aktiv Støtte,

enten det er Tilskud direkte til Virksomhederne for at holde Arbejdet i Gang eller Told, er til syvende og sidst Hip som Hap. Told betaler vi alle sammen gennem højere Varepriser — jeg har endnu ikke nemmet den Lære, at Told gør billig, jeg ved godt, det er den nyeste konservative Lære, men den har jeg endnu ikke faaet ind i mit gamle Hoved; Told fordyrer Varerne, Forbrugerne betaler Tolden som et Tilskud til Produktionen, og den kommer de dygtigste til gode, idet de mindre dygtige, de daarligt ledede Virksomheder, som producerer mindre og ikke kan producere til saa lav Pris som andre, tjener mindre. Tolden falder fortrinsvis paa de dygtige, hvorimod Tilskuddet vil falde paa de mindre dygtige, der har mest Arbejdsløshed, men det er ogsaa noget, Forbrugerne betaler, om ikke direkte, saa gennem Statskassen, saa det er andres Penge, der anvendes til at holde Arbejdet i Gang.

Nu vil jeg ingenlunde sige, at al Arbejdsløshed er en direkte Følge af, at man ikke vil tilpasse sig til de nye Forhold, det tør jeg ikke sige, det kunde jeg sikkert faa svært ved at dokumentere i alle Tilfælde, men jeg tør sige, at megen Arbejdsløshed skyldes, at man ikke resolut vil tage Tyren ved Hornene og skrive Kapitalen ned eller Kapitalens Udbytte ned, skrive Ledernes Løn ned og til sidst Arbejdernes Løn. Nu tror man maaske, at jeg staar og fedter for Arbejderne ved at sige: til sidst Arbejdslønnen. Men jeg har min Grund til at sige det, thi da det steg, tjente først Kapitalen og Arbejdsgiverne og til sidst Arbejderne. Derfor skal det gaa i samme Rækkefølge nu, men de skal med alle sammen, der er ikke Tale om andet. Det er derfor, Venstre, hvad man ogsaa mange Steder har bebrejdet dem, har saa ondt ved at gaa med til aktiv Støtte, til Hjælp til de og de Erhverv, for saa foruretter man andre, som har taget Smerten og Vanskelighederne fuldt ud, og det er urimeligt at forlange, at de skal være med til at bære andres Byrder, naar de i Forvejen har en Del at bære. Det er ikke nogen som helst Ubarmhjertighed, men det er udsprunget af Lysten til at føre en ligelig Politik overfor alle. I den vanskelige Krise, Erhvervslivet og Befolkningen var i, kunde det ytre sig paa to Maader. Det kunde ytre sig for alle derved, at Byrden af de offentlige Afgifter, Kontingenter, Takster og Skatter føltes for haardt, fordi Pengene var blevet andre, der stod et Tal paa mange Kroner i det ene og andet Tilfælde, og man fik mindre ud af Forretningen. Den offentlige Byrde, der hvilede paa alle, var tyngende, og den er